

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΩ

ΚΑΡΥΑΙ ΤΗ.....17/30.12.....2006

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. Φ.2/7/2311

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

(διὰ τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ τὰ Μ.Μ.Ε.)

Ὡς Ἁγιορεῖται Μοναχοί σεβόμεθα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί εὐλαβούμεθα τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο. Χαιρόμεθα γιά ὅσα θεοφιλῶς καί μέ πολλούς κόπους ἐργάζεται ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης τιμῶμεν τήν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί σεβόμεθα τόν Μακαριώτατο Προκαθήμενό της.

Ἐντούτοις ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί κατόπιν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό μᾶς προεκάλεσαν βαθυτάτη λύπη. Ἀπέδωσαν ἴσως κάποιες ὠφέλειες κοσμικῆς σημασίας, ὅμως κατ' αὐτές ἔλαβαν χώραν ἐκδηλώσεις ἀσύμφωνες πρός τά θέσμιμα τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας. Ἡ ὑποδοχή τοῦ Πάπα ἔγινε ὡσάν νά ἦταν κανονικός ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἐπίσης ἡ χοροστασία του στήν Ὁρθόδοξο θεία Λειτουργία μέ ὠμόφορο, ἡ ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», ὁ λειτουργικός ἀσπασμός μέ τόν Πατριάρχη, εἶναι ἐκδηλώσεις πού ξεπερνοῦν τίς ἀπλές συμπτωσεις, τίς ὁποῖες ἀπαγορεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες. Καί ὅλα αὐτά ἐνόσω ὁ παπικός θεσμός δέν ὑποχώρησε καθόλου ἀπό τίς αἰρετικές του διδασκαλίες καί τήν πολιτική του.

Διαψεύδουμε ἐπὶ τῇ εὐκαιρία ἀπολύτως τήν πληροφορίαν, πού μεταδόθηκε εὐρέως διὰ τοῦ τύπου καί τῶν Μ.Μ.Ε., ὅτι τά, ὡς μὴ ὠφеле, ψαλέντα τροπάρια κατὰ τήν ὑποδοχή τοῦ Πάπα στό Φανάρι συνετάχθησαν δῆθεν ἀπό ἁγιορεῖτη ἢ ἁγιορεῖτες μοναχούς.

Ἐπειτα ἡ στόχευσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στήν ἀπό κοινοῦ μέ τόν Πάπα ὑπεράσπισι τῶν χριστιανικῶν ριζῶν τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ κατ' ἀρχήν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἀνώδυνη ἢ καί θετική, ἐφόσον στοχεύει στήν καλλιέργεια εἰρηνικῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, παράλληλα ὅμως δημιουργεῖ καί εὐλόγο προβληματισμό. Ἡ Δυτική Εὐρώπη εἶναι χρεωμένη μέ μία σειρά ἀντιχριστιανικῶν θεσμῶν, πού εἶναι συνέπειες τῶν θεολογικῶν παρεκκλίσεων τῆς Ρώμης ἀπό τήν Ὁρθοδοξία. Σκόπιμον εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία νά μὴ χρεώνεται ἁμαρτίες ἀλλότριες καί ἐπιπλέον νά μὴ δίδεται ἡ ἐντύπωσις στούς ἐξ ἀντιδράσεως πρός τίς ἐκτροπές τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποχριστιανισθέντες Δυτικοευρω-

παίους, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθοδοξία ταυτίζεται μέ αὐτόν, ἀποτυγχάνοντας ἔτσι νά μαρτυρεῖται ὡς ἡ μόνη αὐθεντικὴ Πίστις στὸν Χριστό καί ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

Τό Βατικανό δέν προσανατολίζεται στήν ἀποβολή τῶν αίρετικῶν διδασκαλιῶν του ἀλλά σέ ἐπανερμηνεῖα τους, δηλαδή σέ συγκάλυψί τους. Ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησιολογία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τῆς μόνης Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τό **Φιλιόκβε** προβάλλεται σάν μία ἄλλη δῆθεν νόμιμη ἔκφρασις τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό παπικό **Πρωτεῖον** ὁ Ποντίφηκας τό κρατεῖ ὡς ἀπαρασάλευτο προνόμιο, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἀπάλειψι τοῦ τίτλου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως καί ἀπὸ τὴν ἀναφορά στήν παγκόσμια διακονία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί τῶν διαδόχων του κατὰ τὴν ὁμιλία του στὸν Πατριαρχικό Ναό. Ἡ **Οὐνία** σύμφωνα μέ ἀναμφισβήτητες μαρτυρίες πολλαπλῶς καί ποικιλοτρόπως ἐπιχειρεῖται νά ἐνισχυθεῖ καί ἐπιβεβαιώνεται. Τό Βατικανό προχώρησε ἀκόμη περισσότερο μέ τίς διαθρησκειακές συμπροσευχές καί τὸν διαφαινόμενο σέ αὐτές πανθρησκειακό ἡγεμονισμό τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης

Ὑπὸ τίς προϋποθέσεις αὐτές οἱ φιλόφρονες ἐκδηλώσεις τῶν Προκαθημένων δημιουργοῦν ψευδεῖς ἐντυπώσεις ἐνότητος, ἀπομακρύνουν τὸν ἑτερόδοξο κόσμο ἀπὸ τοῦ νά προσβλέπη στήν Ὁρθοδοξία ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ἀμβλύνουν τό δογματικὸ αἰσθητήριο πολλῶν Ὁρθοδόξων καί ἐπὶ πλέον ἐξωθοῦν στήν πιθανὴ δημιουργία νέων σχισμάτων.

Ἐπιθυμοῦμε οἱ Ἁγιορεῖται καί ἀγωνιζόμεθα διὰ βίου νά φυλάξωμε τὴν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴ μας συνείδησι. Φοβούμεθα νά σιωπήσωμε, ὡςάκις τίθενται ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στήν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων. Αἰσθανόμεθα βαρεῖα τὴν εὐθύνη μας ἔναντι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στὸν ἀθωνικὸ Μοναχισμό ὡςάν σέ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων. Γι' αὐτό μέ πόνο διακηρύσσουμε ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος δέν συμφωνεῖ μέ τίς συμπροσευχές, τίς συμμετοχές σέ λειτουργικὲς καί λατρευτικὲς συνάξεις ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς ὡς πλήρη Ἐκκλησία καί τὸν Πάπα ὡς κανονικὸ Ἐπίσκοπον Ρώμης. Τό Ἅγιον Ὄρος δέν δέχεται τετελεσμένα γεγονότα, χάριτι δέ Θεοῦ μένει πιστό στήν Πίστι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καί πρὸς τοὺς ἰδίους τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νά εὐρίσκουν καί αὐτοὶ τὴ μόνη ἀληθινὴ ὁδὸ ἐλπίδας καί σωτηρίας.

*Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι
τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.*